

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **R. B.**
bytem X
zastoupen Mgr. Martinem Hasíkem, advokátem
sídlem Brněnská 53/101, Třebíč

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2021, č. j. KUJI 11162/2021, sp. zn. OOSČ 44/2021 OOSC/14,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Velké Meziříčí (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 6. 1. 2021, č. j. DOP/897/2021-vasu/14658/2020, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se

žalobce dopustil tím, že dne 8. 7. 2020 v 09:21 hod., při jízdě vozidlem Peugeot, RZ X, v obci Velká Bíteš, u kruhového objezdu na ulici Pod Hradbami, dále na ulici Na Valech a na ulici Tišnovská, držel za jízdy v pravé ruce telefonní přístroj, čímž porušil povinnost řidiče podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 1 700 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

II. Žaloba

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. Namítal, že z předloženého videozáznamu vyplývá, že svědci (policisté) nemohli přes zadní sklo vozidla skrze protisluneční fólii vidět ani siluetu řidiče vozidla. To činí oba svědky nevěrohodnými, neboť zjevně lhali, že viděli žalobce držet v ruce telefon.
3. Pořízený videozáznamem je v rozporu se svědectvím policistů. Není zřejmé, z čeho městský úřad dovodil, že daný přestupek byl pozorovatelný pouhým okem. Kromě toho městský úřad nepřistoupil k provedení vyšetřovacího pokusu, neboť jeho použitelnost předem a bez dostatečných důvodů vyloučil. Na jeho základě by však bylo možné ověřit, zda policisté byli skutečně schopni spolehlivě rozlišit, že žalobce drží v ruce telefonní zařízení. Bylo povinností městského úřadu doplnit dokazování a řádně zjistit stav věci, mohl taktéž provést důkaz ohledáním vozidla žalobce. Podle žalobce není přípustné, aby si správní orgán bez relevantních důvodů vybral tu skutkovou verzi, která je pouze pravděpodobnější, neboť musí respektovat zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Pokud se jedná o argumentaci žalobce, ta byla ve stejné podobě uplatněna již v průběhu správního řízení, resp. v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Jednotlivé námitky pak byly ze strany správních orgánů řádně vypořádány. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
6. Žaloba **není** důvodná.
7. Žalobce brojí především proti nesprávnému postupu správních orgánů při zjišťování skutkového stavu věci a hodnocení provedených důkazů. Konkrétně žalobce namítal, že nebyly zohledněny nepřesnosti a rozpory ve svědeckých výpovědích policistů, a to ve vazbě na podklady, které byly ze strany žalobce předloženy. Z nich je dle žalobce zřejmé, že policisté nemohli přes zadní sklo vozidla nic pozorovat. Správní orgány přesto neprovedly navržené důkazy.
8. Ve správním spisu se nachází policejní dokumentace, jejíž součástí je oznámení přestupku, úřední záznam, videozáznam na elektronickém nosiči dat (CD), evidenční karta řidiče

a fotografie vozidla. Ve věci se dále konalo ústní jednání, v jehož průběhu byli coby svědci vyslechnuti zasahující policisté. Následně žalobce zaslal městskému úřadu vyjádření ze dne 20. 8. 2020, ve kterém doložil fotografie prokazující především zatmavení zadního skla vozidla. Během ústního jednání byl proveden důkaz obsahem správního spisu a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů pprap. R. Ch. a pprap. T. P.

9. Policista Ch. k věci zejména uvedl, že během provádění dohledu nad silničním provozem zaznamenali projíždějící vozidlo, ve kterém se nacházel pouze řidič, který držel v pravé ruce telefon. Z toho důvodu se za ním hlídka vydala, přičemž přes zadní sklo vozidla viděla, že řidič má zvednutou ruku u pravého ucha a drží v pravé ruce hovorové zařízení. Následně bylo vozidlo zastaveno za účelem projednání přestupku, s jehož spácháním žalobce nesouhlasil. K dotazům dále policista Ch. upřesnil, že poprvé vozidlo zahlédl na vzdálenost 5 metrů před kruhovým objezdem, přičemž mu ve výhledu nic nebránilo. Žalobce držel telefon ve výšce na úrovni volantu, kousek nad nohou. Zadní skla nebyla podle svědka tónovaná, protože přes ně bylo vidět.
10. Policista P. obdobně vypověděl, že s kolegou pozorovali projíždějící vozidlo žalobce, který seděl na místě řidiče a držel v pravé ruce telefon. Proto se za ním vozidlem vydali. V průběhu jízdy následně přes zadní skla pozorovali, že žalobce má zvednutou pravou ruku u pravého ucha a drží v ní hovorové zařízení. Proto bylo vozidlo následně zastaveno, a to za účelem provedení silniční kontroly a projednání přestupku. K dotazům svědek upřesnil, že viděl vozidlo žalobce projíždět přibližně na vzdálenost 6 metrů, když držel telefon na úrovni prsou a něco v něm hledal nebo ho jinak obsluhoval. Zadní skla vozidla nebyla plně čirá, přičemž policisté jeli za vozidlem nejméně ve vzdálenosti 2 metry.
11. Žalobce následně zaslal prvostupňovému orgánu písemné vyjádření ze dne 3. 10. 2020, ke kterému kromě fotografií přiložil také videozáznam zachycující jízdu předmětného vozidla, a to z pohledu za ním jedoucího vozidla. Na základě těchto podkladů žalobce poukázal na nepřesnosti a rozpory ve svědeckých výpovědích policistů. Současně uvedl, že zadní sklo vozidla je opatřeno neprůhlednou fólií, přes kterou nebylo možné nic pozorovat.
12. Krajský soud předně dává žalovanému za pravdu v tom, že se v nyní projednávané věci nepochybně jedná o druh přestupku, který je podle judikatury pozorovatelný "pouhým okem" neboli bez nutnosti pořízení videozáznamu, stejně jako protiprávní jednání řidiče spočívající v nedání přednosti v jízdě, nezapnutí bezpečnostního pásu apod. (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 1 As 108/2015 – 19; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
13. Nelze zajisté vyloučit, že policisté mohou cíleně provádět silniční kontrolu vozidel s tím, že se zaměří právě na uvedený druh přestupku, a to včetně jeho zachycení kamerovým záznamem. V nyní projednávané věci však policisté bezprostředně reagovali na projíždějící vozidlo žalobce, přičemž bylo ve správním řízení zjištěno, že jejich vozidlo nebylo palubní kamerou vůbec vybaveno. Doložen byl pouze kamerový záznam z městského kamerového systému města Velká Bíteš, který však rozhodně okolnosti nezachycuje tak, aby pouze na jeho základě bylo možné skutkový stav spolehlivě zjistit. V obdobných případech je pak běžným postupem, že správní orgány za účelem zjišťování skutkového stavu věci provádí důkaz obsahem policejní dokumentace a svědeckými výpověďmi policistů.

14. Pokud se jedná o žalobcem vznesené návrhy na doplnění dokazování, a to zejména vlastním videozáznamem či vyšetřovacím pokusem, nelze automaticky považovat za nezákonné, že nebyly v řízení provedeny. Správní orgán má podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), povinnost zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Jedná se o tzv. modifikovanou zásadu materiální pravdy, ze které však nelze *a priori* dovozovat povinnost provádět veškeré důkazy, které byly účastníky řízení navrženy, pakliže nemohou přispět k objasnění stavu věci, popř. nejsou způsobilé důvodně zpochybnit věrohodnost jiných důkazů, které již byly v řízení použity.
15. Na druhou stranu nelze zpochybnit, že správní orgány nemají naprostou volnost uvážení v tom, zda některý důkaz provedou či nikoliv, protože jsou v přestupkovém řízení vázány uplatněním zásady vyšetřovací a musí případné neprovedení některého z navržených důkazů náležitě zdůvodnit, aby se nejednalo o projev libovůle v rozhodování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015 – 51).
16. Této povinnosti však správní orgány v projednávané věci dostaly, když konstatovaly, že žalobcem doložený videozáznam nemusel být z povahy věci pořízen za naprosto stejných (klimatických či povětrnostních) podmínek, které byly dány v době spáchání přestupku. Nelze navíc opomenout, že je rozdíl mezi vnímáním pozorovaných objektů lidským okem a nahrávacím zařízením, a to nejen ve vztahu k úhlu pohledu (záběru), ale také vlivem možného odrazu.
17. Krajský soud dále připomíná, že žalobce se měl dopouštět přestupkového jednání již v době, kdy projížděl kolem místa, kde bylo policejní vozidlo nepozorovaně zaparkováno. Policisté tak měli žalobce primárně vidět z boční strany (okno na straně spolujezdce), nikoliv skrze zadní sklo vozidla, jehož průhlednost byla ze strany žalobce zpochybněna. Ani případné prokázání tvrzených skutečností by ho proto odpovědnosti za přestupek nezprostito. Podobným způsobem lze argumentovat ve vztahu k provedení důkazu vyšetřovacím pokusem za předpokladu, že by se měl vztahovat právě k ověření míry průhlednosti zadního skla vozidla.
18. Žalobce nicméně argumentoval provedením vyšetřovacího pokusu rovněž v souvislosti s tím, zda mohli policisté na danou vzdálenost z boční strany rozpoznat, zda žalobce v ruce skutečně drží telefonní či jiné zařízení ve smyslu dotčených ustanovení zákona o silničním provozu. Podle názoru zdejšího soudu však sám žalobce na základě vlastních (neodborných) měření a fotografií doložil, že vzdálenost, na kterou policisté vozidlo přes boční sklo pozorovali, byla menší než 10 metrů, což není všeobecně vzato vzdálenost, na kterou by nebylo možné za denního světla s dostatečnou mírou spolehlivosti rozpoznat, s čím řidič za jízdy manipuluje. Z kamerového záznamu poté nevyplývá, že by mezi policejním vozidlem a vozidlem žalobce byla v daném místě dána jakákoliv překážka, která by výhledové poměry ovlivnila.
19. V zásadě tak proti sobě stála skutková verze policistů a žalobce jako obviněného z přestupku, což je u daného druhu přestupku zcela obvyklé. Správní orgány pak musí na základě volného hodnocení důkazů posoudit, která ze skutkových verzí se jeví jako věrohodnější, a to při zohlednění zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného. V této souvislosti lze policisty obecně považovat za nestranné svědky, neboť při provádění silniční kontroly a následném podání svědecké výpovědi vystupují v pozici úřední osoby, která nemá na rozdíl od obviněného z přestupku žádný zájem na výsledku řízení, protože plní

pouze své služební povinnosti. Nelze zajisté zcela vyloučit, že mohou nastat excesivní situace, kdy jsou policisté na věci z různých důvodů zainteresováni, čímž může při následném hodnocení důkazů dojít ke zpochybnění jejich nestrannosti a v důsledku také věrohodnosti podané svědecké výpovědi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016 – 34).

20. V nyní projednávané věci však žádné indicie či důvodné pochybnosti stran nestrannosti policistů nevystaly, resp. nejsou patrné ani z jednotlivých součástí policejní dokumentace. Sám žalobce se pak odmítl do oznámení přestupku na místě vyjádřit. Ve svých výpovědích policisté shodně uvedli, že žalobce nejprve viděli z boku projíždět kolem jejich stanoviště, když držel v pravé ruce telefonní zařízení, ve kterém něco hledal nebo psal SMS zprávu apod. Současně oba policisté potvrdili, že během následné jízdy za vozidlem viděli, jak žalobce drží telefon v pravé ruce a přikládá ho k pravému uchu.
21. Z druhého kamerového záznamu lze potom seznat, že žalobce během jízdy drží pravou ruku zvednutou u hlavy. Ze samotného kamerového záznamu by nebylo možné závěr o vině žalobce učinit (žalobce se skutečně mohl držet za krkem nebo na hlavě, jak ve správním řízení uváděl), nicméně jedná se o důkaz, který zapadá do skutkových zjištění vyplývajících z výpovědi policistů.
22. Podle názoru krajského soudu lze svědecké výpovědi policistů považovat za konzistentní a věrohodné. Co se týče žalobcem namítaných rozporů, je třeba připomenout, že policisté podávali svědeckou výpověď až s určitým časovým odstupem od spáchání přestupku. Je proto nutné zohlednit přirozený proces zapomínání, včetně skutečnosti, že policisté denně řeší různé situace v silničním provozu, aniž by si byli objektivně schopni zapamatovat jednotlivé případy s naprostou přesností. Z toho důvodu nelze zpochybnit věrohodnost výpovědi policistů pouze proto, že na základě odhadu s určitými odchylkami uvedli vzdálenost žalobcova vozidla, popř. polohy, ve které bylo s telefonním přístrojem manipulováno. Stejně tak oba potvrdili, že přes zadní sklo dění ve vozidle pozorovali, byť mohly být výhledové podmínky (průhlednost zadního skla) částečně ztíženy. Ani sám žalobce přitom ve správním řízení netvrdil, že by bylo zadní sklo jeho vozidla zcela neprůhledné, to neplatí ani z doložených fotografií a videozáznamu; naopak dle fotografií (č. l. 22 spisu městského úřadu) jistý (být omezený) průhled nabízí.
23. Správní orgány tedy nepochybily, pakliže na základě hodnocení provedených důkazů a srovnání obou skutkových verzí dospěly k závěru, že nejsou kromě opačného tvrzení obviněného z přestupku dány žádné individuální okolnosti, které by důvodně zpochybnilly pravdivost a věrohodnost svědeckých výpovědí policistů, jejichž nestrannost lze presumovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4 As 46/2014 – 23).

V. Závěr a náklady řízení

24. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 10. března 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce